

мисля, всички помнятъ, какво той е вършилъ въ рѣдкитѣ антракти между два похода, сражения. Другитѣ, като исплъзятъ языкъ, надахж отъ уморенность, а той сѣдне на сѣдлото, и исприпуска на пощанскитѣ конне карьеръ сто двадесетъ верста. Това у него са наричаше отпочивка. Върни са, облѣйса съ вода, посни нѣколко часове и пакъ свѣжъ, пакъ готовъ за трудно прѣдприятне... Или са отпрати негдѣ при офицеритѣ на свойтъ отрядъ и заедно съ тѣхъ и съ солдатитѣ прѣкарва цѣли дни. За него въ това время пѣмаше нѣо душевно общество. Кружокътъ на главнитѣ квартири го отегчаваше. Тамъ не е свое. Тамъ той или са прѣпираше, рѣзко, безцеремонно испоразяваше фазанитѣ (пѣтлитѣ), или умисленно, съсѣдоточенно мълчаше. Не мисляше само тогава, когато стояше при бацаси. Тукъ или той са подиграваше надъ него, или старецътъ са подиграваше съ синътъ.

— Е, отрѣзахъ ти опанката най послѣ? питаше бащата когато младийтъ Скобелевъ са завръщаше отъ Непокочицкый....

— Не.

— Жалко!

— Защо жалко?

— А за това, че твърдѣ много ти го отпусенж....

— Ти ето какво... Пари не давашъ, а да са смѣешъ, смѣешъ са....

— И нѣма да дамъ.

— Азъ ще почакамъ, тате, когато та отдадѣтъ на мене подѣ командата.

— Е?

— Тогава азъ за непочитанне подѣ арестъ ще та туря...

И двамата са смѣятъ.

Когато на Зеленитѣ гори, Скобелева, въ нощта на 8 Ноемврий, контузихъ, дохожда при него баща му, Скобелевъ лѣжаше въ постелка, съвѣмъ болѣнъ.

— Е, патикиж са, най послѣ.... И какво са суетишь.... какво са суетишь.... почиж да изговаря старецътъ.

— Все твоята полушубка....

— Какъ това моята?

— Така, твоята....

Скобелевъ бѣше много суетѣренъ. При навечернето, баща му бѣше му подарилъ черна топла полушубка, въ която го контузихъ тутакси. Слѣдъ два дена той пакъ я облѣче, пакъ го контузихъ.